

Lasten Osasto

Mitä luonto meille kertoo

Kaikki lapset ovat lukeneet ja kuuntelevat mielellään kertomuksia haltijoista, jotka muka tanssivat kukkien lehdillä kuivalosia ja saavat aikaan suuria asioita. Pienten kuulijain silmät suurenevät ihmetyksestä kuullessaan kertomuksia jättiläisistä, joiden askeleet olivat mailia pitkiä ja jotka heittelivät kallioiden kokoisia kiviä mereen.

Mutta ei mikään haltija eikä jättiläissatu ole puoliksikaan niin ihmeellinen kuin luonto-äidin meille kertoma tosi kertomus, jota me voimme lukea kaikkialta. On viisaita ihmisiä, jotka osaavat lukea tätä luonnon suurta kirjaa yhtä helposti kuin te luette tätä. Nämäkin ihmiset ovat kerran olleet lapsia. Tekin vielä opitte tietämään sen ihmeellisen tarinan, jota luonto-äiti alati kertoo.

Ihmiset olivat eläneet tuhansia vuosia ennenkuin he alkoivat luonto-äidin kertomusta ymmärtää ja siinä on vieläkin paljon oppimista. Siinä on oppimista niin kauan kuin ihmiselämä jatkuu.

Vanhaan aikaan oli ihmisillä monenlaisia kuvitelmiä maapallon koosta ja muodosta, taivaasta ja tähdistä ja planeettien liikunnosta sekä tuulen voimasta. He eivät osanneet kuvitella, että maa on pyöreä kuin pallo, vaan luulivat sen olevan litteä kuin lautasen, jota meret ympäröivät. He eivät voineet kuvitellaakaan, että maan liikunnosta johtui päivä ja yö ja että sen ratansa kierroksesta johtui vuosi. He vain uskoivat, että aurinko nousi idästä joka aamu ja maa pysyi paikallaan. Salamaa he luulivat jonkun vihaisen, pilvissä asuvan jumalan vihan ilmaisuksi. Metsät, vuoristot joet ja meret olivat heidän mielestään velhojen ja noitien tyysijoja.

Ihmiset tänä päivänä tietävät jo paljon maapallosta, auringosta ja tähdistä. He tietävät mistä salama johtuu ja ovat sen alistaneet palvelijakseen, joka lennättää sanomia maan äärestä toiseen. Ihmiset ovat kytkenet höyryyn käyttämään vetureita laivoja ja koneita.

Nämä viisaat ihmiset, jotka

ovat lukeneet luonnon suurta kirjaa, kertovat sellaisen ajan kerran olleen, jolloin maapallolla ei ollut yhtään ihmistä. Maapallo on ollut monenlaisten muutosten alaisena ennenkuin ihminen kehittyi sen yhdeksi asujaksi. Se oli kerran hehkuva tulikerä ja sitten se jäähtyi. Hirvittävän suuret jäävuoret lainehtivat jäissä virroissa ja kaikkialla valitsi hyytävä talvi. Vaan vihdoin sulivat jäävuoret: Ilma alkoi lämmetä. Ankarat maanjäristykset pudistuttivat maata ja suuria kallioita kohosi meren keskelle.

Pitkiä aikoja, tuhansia vuosia kului. Jättiläismetsiä kasvoi, lakastui ja lahosi, joita maanjäristykset hautasivat kallioiden alle. Siellä nämä entiset jättiläismetsät pusertuivat ja hiiltyivät kovaksi, mustaksi hiileksi, jota nyt kutsutaan kivihieheksi ja jota ilman ihmisten olisi vaikea elää. Samaa aikaa kun näitä jättiläismetsiä kasvoi, eli maapallolla kummallisen näköisiä jättiläiseläimiä. Jotkut olivat suuren käärmeen näköisiä, joilla oli kymmeniä jalkoja pitkät siivet. Olettehan jolloinkin ehkä nähneet museoissa Mammutin luita? Sen yksi hammaskin oli niin suuri että tarvittaisiin monta pientä lasta ennenkuin he jaksaisivat sen nostaa. Ihmiset, jotka ovat tahtoneet tulla tietämään kaikkia luonnon ihmeellisiä salaisuuksia, ovat löytäneet jälkiä ja merkkejä, joiden avulla tiedetään että tällaisia jättiläiskasveja, lintuja, matelijoita ja muita eläimiä on maapallolla kerran elänyt. Kallioissa on vieläkin nähtävänä jäävuorten pärttelemiä naarmuja ja kallioiden sisältä tai syvien maakerrosten alta on löydetty kivettyneitä esineitä, jotka valaisevat luonnon kummallista kertomusta. On löydetty kivettyneitä ihmisten ja eläinten luurankoja sekä kasveja.

Vaikka luonnon kertomus on niin ihmeellinen, on kertomus ihmisen elämästä maapallolla vieläkin ihmeellisempi. Ihminen alkuaan on ollut yhtä avuton ja kyvytön kuin mikä hyvänsä muukin eläin. Hän ei ole osannut puhua eikä työskennellä. Nuijaa, ennenkuin pitkien aikojen Hanelä ei ole ollut edes puujen kokemus ja tuhannesti nuidistuvat havainnot ovat hänelle edes jonkunlaisen kalikan käytön opettaneet. Ihminen on kerran ollut luonnon orja. Hän on elänyt niillä antimilla mitä luonto on kulloinkin hänelle voinut tarjota. Kun ihminen oppi vähitellen aseiden valmistuksen itsensä puolustamista varten ja kun hän oppi tulen käytön, karjanhoidon, viljan kasvatuksen, työaseiden valmistuksen, rakennustaidon ja monia muita taitoja, joiden ohella hän myöskin oppi puhetaidon, niin hän alkoi vallita luontoa sensijaan, että hän olisi ollut sen orja. Nyt on ihminen luonnon herra. Hän on alistanut monet luonnon voimat palvelemaan itseensä. Mitättömän puuauran tai kivikirveen keksimiseen meni ihmiseltä ehkä vuosituhsantia. Tänä päivänä valmistetaan yhtämittä uusia, toisistaan ihmeellisempiä koneita, joilla tuotetaan mitä ihmeellisimpiä esineitä.

Jolloinkin toiste kerrotaan Lasten osastossa, mitä työkalu-

jenkäytäntöön tulo on vaikuttanut ihmisten elämään.

ASTORIA, ORE.

Nyt se kesäloma on päättynyt meiltä lapsiltakin, joten muistot vaan ovat jäljellä hupaisista uintia ja "piknekki"-matkoista.

Kaikista kesähuveista ja leivoista virkistyneenä pitäisi meidän kaikkien nyt — varsinaisen koulumme ohella — ottaa oikein tosi-innoilla osaa ihanneliittomme toimintaan ja oppimisiin. Koska vanhemmamme ovat osaston kokouksessa ihanneliitto- ja sunnuntaikoulukysymystä käsitellessään tulleet siihen päätökseen että niiden aineiden ja asiain oppiminen, joita meille ihanneliittossa ja sunnuntaikoulussa opetetaan, on hyvin tärkeä ja välttämätön asia, niin pitäisi meidän lasten, niin hyvin poikien, kuin tyttöjenkin, pitää oppiminen tärkeänä asiana, eikä käsittää asiaa siten kuin minun veljeni ja jotkut muut vallattomat pojat sen näyttävät käsittävän, nimittäin että sinne kokoonnutaan nauramaan ja häiriötä tekemään.

Kuulkaapas, hyvät pojat! Otetaanpa heti syksystä toinen kurssi, ettemme väsyä opettajamme heti alussa.

Uskon, että jos me talven käymme ahkerasti kokouksissa ja kuuntelemme mitä meille sanotaan sekä tunnollisesti täytämme meille siellä määrätty tehtävät, niin keväällä jo olemme siksi tietoiset, ettemme tee häiriötä kokouksissa emmekä siten saata ikävyyksiä opettajillemme ja vanhemmillemme, sillä vanhemmamme, lähettäessään meidät ihanneliiton kaikkiin tilaisuuksiin, eivät tee sitä sen tähden, että me saisimme siellä tilaisuuden riehua ja mellastaa, vaan että me oppisimme ja kiintyisimme niihin asioihin, joista meille siellä puhutaan.

Tämän toimintakautemme alussa meillä on ollut jo kolme kokousta, nimittäin yksi ohjelmaa ja kaksi työkokousta.

Johtajanamme on Maiju Nurmi. Lisäopettajista tahtoo olla puute, mutta nyt olen kuullut, että Saima Saarinen, Lyylly Paavola ja minun äitini ovat lupautuneet toisiksi opettajiksi, joiden tehtävänä on myöskin sunnuntaikoulun opetustyö.

Kunpa me nyt vaan kaikki imostuisimme niiden henkisten aseiden keräämiseen, jotka ovat: **tieto ja taito**, ja joita me kaikki tulemme elämäme varrella tarvitsemaan, voidaksemme olla tekijöinä sen yhteiskunnan luomiseen, jossa ainoastaan **"oikeuden voitolle me liput nostetaan!"**

Ihanneliiton opettajain ohjauksella — Irja Järvin.

QUINCY, MASS.

Halo, Maiju-täti!

Tämä on ensi kerta kun minä kirjotan Toverittaren. Tervehdys täältä kiviälystä! Olemme olleet täällä vasta kolme viikkoa.

Koska täältä eivät toiset näy kirjottavan Lasten osastoon, niin minä kirjotan toivoilla, että joku täällä enemmän aikaa olleistakin tarttuisi kynään ja alkaisi kirjottelemaan.

Minä käyn täällä sunnuntai-kouluja joka sunnuntai.

Täällä Quincyssä on riehunut kauhea leutu ja monta kymmentä ihmistä on kuollut siihen. En tiedä tämän enemppää kerrottavaa tällä kertaa. Toivon vain, että useammat lapset kirjottaisivat Toverittaren Lasten osastoon.

Terveisiä Chesterin tytöille ja

kaikille Toverittaren lukijoille.

Kirjotan toistekin, jos toimittaja ottaa tämän kirjteen huomioon. — Toveruudella.

Elina Niskanen.

Kirjota vain toistekin, Elina. Toivottavasti toiset tytöt ja pojat kaikkialla ottavat Elinan toivomuksen huomioon ja alkavat taas kesäloman jäljestä kirjottelemaan Lasten osastoon.

Maiju-täti.

Pukin rohkeus

Pitkäpartainen vanha, viekas pukkiki tepasteli kerran maan rintteellä ja aikansa kuluksi koetti puskea omaa varjoaan, kun jäno-äiti lapsineen puikahti häitäntyneenä esiin ruuhokosta.

"Päivää, ystävä!" sanoi pukkiki. "Miksi olette noin säikähtäneet näköisiä?"

Oh, pukkiki hyvä, et voi aavistaa kuinka hirveän näköinen olento seisoo tuon talon kaalimaassa josta olen lasteni kanssa hakenut kaalia koko kesän ajan," sanoi jäno-äiti. "Se näyttää mieheltä, mutta on paljon rumempi ja heiluttaa käsiään aina."

Pukkiki oli nähnyt farmarin täyttävän vanhoja mielen vaatteita heinillä ja kun hän oli asettanut sen keppiin kaalimaan keskelle, hän oli sanonut: "Kyllä kai ne jänikset nyt pysyvät poissa minun kaalimaastani." Pukkiki huvitti kovasti jänisten pelko ja hän ajatteli näyttävä heille kuinka rohkeaa hän oli. Jänis oli ennenkin sanonut häntä rohkeaksi ja se oli tuntunut hänestä somalta, sillä hän oli hyvin kunnianhimoinen.

Viekkasti silmiään räpytellen sanoi pukkiki: "Nouskaahan tuolle kiviädälle katsomaan kun minä menen ja syön sen pedon."

"Oh, ei ei! Älä mene, pukkiki hyvä! Se on niin pelottavaa näköinen," sanoi jäno-äiti.

"Ei se minulle mitään mahda," kehasi pukkiki, ja hyppäsi yhdellä loikkauksella kaalimaan aidan yli ja alkoi syödä pelättiä.

"Oh, kuinka rohkeaa hän on!" huudahtivat jänon poikaset.

"Minä en voi katsoa mitään noin julmaa," sanoi jäno-äiti ja lähti kertomaan kaikille metsän eläville pukin rohkeudesta.

Seuraavana päivänä oli koko metsän pikkuelävät kokoontuneet katsomaan rohkeaa pukkikiä. Pukkiki huomasi heidän ihautuvat silmänsä ja alkoi kiipeillä kaatunutta puuta pitkin, puski puita, maata ja kantoja ja padisteli pitkäa partaansa.

"Kyllä hän on ihmeellisen rohkean näköinen," kuului erään aini ja toiset nyökkäyttivät päätänsä.

Pukkiki oli itserakas ja ukkokuullattu ja vaikka hän tiesi ettei hän ollut millään todellisella rohkeudella ansainnut kunnioitusta, niin hän nautti siitä kuitenkin. Jos jänis olisi arvannut, että pukkiki tiesi koko pelätin alkuperänsä ennen kuin hän, niin hän ei varmaankaan olisi niin kunnioittanut pukkikiä.

Tuleeko naapurillesi Toveritarta? Jos ei, kauppaa sitä hänelle.

 + SUOSITTELEMME AJURI-
 + LIKETTÄMME!
 +
 + Olemme aina valmiit palve-
 + lemaan teitä kaikenlaisella
 + ajuriliikkeen alaan kuuluvalla
 + työllä.
 +
 + SEABORG TRANSFER CO.
 + Puhelin 466. Astoria, Ore.
 +

REUMATISMI

Sitä sairastaneen neuvo sen kotona parantamiseen.
 Keväällä v. 1893 minä sairastuin tulehduks- ja lihaks-nuntiamini. Alkuaan ne, jotka ovat kokeneet samaa, tietävät mitä kärsin seuraavana kolmena vuotena, jolloin sairastin tuota tautia. Koetin kaikkia parannuskeinoja ja lääkkeitä, vaan apu, minkä sain, oli vain hetkeä, jolloin löysin parannuskeinon, joka paransi minut täydellisesti eikä taati ole senjäljestä uusiutunut. Olen useuvin tuon parannuskeinon monelle kevästi kärsivälle, jotka ovat sairastaneet reumatismia vuoteen omana ja se on parantanut sairaita joka tapauksessa.
 Minä toivon, että jokainen, joka kärsii mistä hyvänsä kolutustaudin eri muodoista, koettaisi tätä ihmeellistä parantavaa voimaa. Alkää lähettää seuttikään. Lähettääkö sinua nimenne ja osoitteenne ja minä lähetin sen teille vapaasti. Kun olette käyttänyt sitä ja se on osoittanut olevansa kauan kaivattu keino reumatismiin parantamiseen, voitte lähettää sen hinnana yhden dollarin. Mutta ymmärtäkää, että minä en tahdo rahaanne, elette täydellisellä mielihyällä sitä tahdo lähettää. Eikö se ole kohtuullista? Miksi kärsitte enää kun varma parannuskeino tarjotaan näin vapasti? Alkää viivyteikö. Kirjotakää tänä päivänä.
 MARK H. JACKSON, No. 293 E
 Gurney Bldg., Syracuse, N. Y.
 Mr. Jackson on luotettava. Ylläoleva todistus on oikea.